



Arrest

nr. 147 100 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2012 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juli 1999 dienen de verzoekende partijen, die thans verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, onder een valse identiteit een asielaanvraag in. Op 14 september 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 18 november 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoekende

partijen. Bij arrest nr. 90.106 van 9 oktober 2000 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 12 november 2001 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 23 juli 2007 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 4695 van 11 december 2007 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Bij beslissing van 27 december 2007 wordt de aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 10.239 van 21 april 2008 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 18 september 2007 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 december 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 15 februari 2008 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 juni 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 1 juli 2008 wordt aan de verzoekende partijen tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 9 september 2009 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 juli 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 18 augustus 2010 wordt aan de verzoekende partijen tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 1 september 2010 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 januari 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 21 januari 2011 wordt aan de verzoekende partijen tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 60 173 van 26 april 2011 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.7. Op 28 januari 2011 dienen de verzoekende partijen een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 maart 2012, met kennisgeving op 4 april 2012, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing.

1.7.1. De motieven van de eerste bestreden beslissing, die betrekking heeft op de eerste verzoekende partij, luiden als volgt:

“(…)

• *De elementen werden reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk*

o op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

“(…)”

1.7.2. De motieven van de tweede bestreden beslissing, die betrekking heeft op de tweede verzoekende partij, luiden als volgt:

“(…)”

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.198, gewijzigd door art.4 van de wet van 15.09.2006

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name haar geboorteakte, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaald gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de document de persoon is

die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde(RVV nr. 11.335 van 19.05.08)

Bovendien gebruikte betrokkene eerder reeds frauduleuze documenten om haar vermeende Kosovaarse identiteit/nationaliteit te staven. Hierdoor kan niet aangenomen worden dat betrokkene op geldige wijze haar identiteit/nationaliteit gestaafd heeft. Betrokkene heeft via een frauduleus document en valse verklaringen getracht de Belgische autoriteiten te misleiden waardoor het voor onze diensten onmogelijk is zekerheid te verschaffen over haar werkelijke identiteit/nationaliteit.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Op 12 november 2001 dienden verzoekers een verzoekschrift conform het vroegere artikel 9, par. 3 van de wet van 15.12.1980 in bij de Burgemeester van A. (...).

Op 20 augustus 2007 werd verzoekers een beslissing dd. 23 juli 2007, waarin het door hen ingediende verzoekschrift conform het artikel 9, par. 3 van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard, en bevelen om het Belgisch grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend (cf. stuk 2).

Dat derhalve, gelet op voormelde aan verzoekers betekende ongegrondheidsbeslissing aangaande hun aanvraag overeenkomstig het vroegere art. 9, par. 3 Vw., dient te worden vastgesteld dat reeds door verweerder werd geoordeeld dat in hoofde van verzoekers er wel degelijk sprake is van uitzonderlijke omstandigheden welke de tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst verhinderen of moeilijk maken!!!

Dat verweerder geenszins de nieuwe aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. van verzoekers kon onontvankelijk verklaren gelet op de eerder genomen ontvankelijkheidsbeslissing aangaande hun vroegere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dat verzoekers in hun aanvraag dd. 28.01.2011 uitdrukkelijk hebben gewezen op het feit dat er geen sprake is van gewijzigde omstandigheden in hun hoofde.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing heeft gewezen op het feit dat er sprake is van gewijzigde omstandigheden in hoofde van verzoekers.

Integendeel volgens verweerder werden er door verzoekers zelfs geen nieuwe elementen ingeroepen.

Volgens verweerder werden de elementen reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verweerder verduidelijkt echter niet welke vorige aanvraag van verzoekers dit betreft.

Dat er derhalve sprake is van schending van het art. 9bis Vw, van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat, alvorens een (nieuwe) beslissing te nemen aangaande verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, geenszins werd rekening gehouden met verzoekers vorige aanvraag overeenkomstig het vroegere art. 9, par. 3 Vw. en met de ontvankelijkverklaring van deze.

Dat er sprake is van schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel nu, door het ontvankelijk verklaren van verzoekers vorige aanvraag overeenkomstig het vroegere art. 9, par. 3 Vw., verzoekers er redelijkerwijze ervan uitgingen dat verweerder de door verzoekers ingeroepen uitzonderlijke omstandigheden (welke identiek zijn als deze ingeroepen in zijn nieuwe aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. dd. 28.01.2011), reeds effectief had aanvaard als omstandigheden welke de tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst verhinderen of moeilijk maken om de machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen dat een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van art. 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard werd bij beslissing d.d. 23 juli 2007. Verzoekers suggereren dat huidige aanvraag 9bis d.d. 31 januari 2011 derhalve ook ontvankelijk zou moeten verklaard worden. Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing motiveert dat de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf werden ingeroepen, doch niet preciseert om welke aanvraag het exact gaat.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk onderzocht wordt. Bovendien is het niet zo dat wanneer de ene aanvraag om machtiging tot verblijf geleid heeft tot een ontvankelijkheidsbeslissing, alle navolgende aanvragen automatisch eveneens ontvankelijk verklaard moeten worden. Er kunnen immers steeds gewijzigde omstandigheden plaatsvinden.

Verder uiten verzoekers kritiek op de bestreden beslissing die motiveert dat de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf werden ingeroepen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat deze beslissing klaar en duidelijk de juridische en feitelijke elementen aanhaalt waarop zij gesteund werd.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond."

2.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"1.

Dat in de bestreden beslissing dd. 19.03.2012, genomen ten aanzien van verzoeker, door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard omdat de door verzoekers ingeroepen elementen reeds zouden zijn ingeroepen tijdens een vorige aanvraag.

2.

Dat verzoekers in eerste instantie opmerken dat verweerder alvorens een beslissing aangaande de nieuwe aanvraag van verzoekers overeenkomstig art. 9bis Vw. te nemen, geenszins een zorgvuldig onderzoek heeft verricht.

Dat immers geenszins kan gesteld worden dat de elementen, welke verzoekers in hun nieuwe aanvraag dd. 28.01.2011 hebben ingeroepen, reeds door hen werden ingeroepen in hun vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Dat immers door verweerder geenszins werd rekening gehouden met de vaststelling dat verzoekers in hun nieuwe aanvraag dd. 28.01.2011 zelf uitdrukkelijk hebben bekend dat zij onder een valse identiteit en nationaliteit in 1999 in België asiel hebben aangevraagd en hiervan oprechte spijt hebben.

Dat verzoekers bovendien in hun nieuwe aanvraag dd. 28.01.2011, naast de criteria 1.2 en 2.7 van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", tevens het criterium 2.8.A van deze instructie hebben ingeroepen.

Dat tenslotte verzoekers bij de actualisaties van hun aanvraag naast recente schoolattesten tevens verklaringen van de schooldirecteur dd. 20.06.2011 hebben gevoegd waarin deze uitdrukkelijk tot de conclusie kom dat het aangewezen is dat de kinderen van verzoekers in België verder school lopen (cf. stukken 5 en 6).

Dat voormelde elementen/bewijsstukken geenszins door verzoekers werden in geroepen in hun vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder heeft nagelaten met deze nieuwe elementen/bewijsstukken rekening te houden en te motiveren waarom deze elementen/bewijsstukken niet kunnen beschouwd als "nieuwe elementen ter ondersteuning van hun aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk".

Dat geenszins verweerder verzoekers aanvraag dd. 28.01.2012 op een afdoende manier heeft onderzocht.

Dat er in casu sprake is van een stereotype motivering.

Dat verzoekers opmerken dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoeksters motieven in elk geval niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers in hun aanvraag dd. 28.01.2011 uitdrukkelijk stelden dat zij volledig voldoen aan het criterium 1.2 van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", met name "vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure waarbij de procedure voor de Raad van State en/of regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend".

Dat zij in hun aanvraag dd. 28.01.2011 tevens stelden dat er tevens sprake is van "Families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure voor zover ze een ononderbroken verblijf van tenminste vijf jaar in België kunnen aantonen en een asielaanvraag hebben ingediend voor 1 juni 2007" (cf. criterium 2.7 van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009").

Dat zij tenslotte in hun aanvraag dd. 28.01.2011 stelden dat er in casu in hun hoofde sprake is van "een ononderbroken verblijf van meer dan vijf jaar in België en een duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving (cf. criterium 2.8.A van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009").

Dat verzoekers opmerken dat geen enkele wettelijke bepaling evenmin voormelde Instructie verbiedt dat voormelde criteria door belanghebbenden opnieuw worden ingeroepen bij een nieuwe aanvraag (en zeker niet wanneer deze door verzoekers ingeroepen criteria nog nooit door verweerder werden onderzocht !!)

Dat overigens de door verzoekers ingeroepen criteria "vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure waarbij de procedure voor de Raad van State en/of regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend" en "families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure" (cf. punten 1.2 en 2.7 van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude art. 9.3 en het art. 9bis van de Vreemdelingenwet" dd. 19 juli 2009) criteria zijn waarvan de termijn tot het inroepen ervan door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geenszins werd beperkt tot 15 december 2009.

Het kabinet Wathélet Net op 16 oktober 2009 weten dat ondermeer volgende verduidelijking met betrekking tot diverse criteria van de instructie van 19/7/2009 (1.1 tot 2.8.B) mocht meegedeeld worden: "Criteria 1.1 tot 2.7 zijn permanente criteria,...."1

Dat immers verweerder de richtlijnen van de Staatssecretaris niet zomaar naast zich kan neerleggen.

Dat overigens, nu door verweerder in de vorige onontvankelijkheidsbeslissing dd. 11 januari 2011 (cf. stuk 3) werd nagelaten te motiveren waarom de door verzoekers ingeroepen argumenten niet ressorteren onder onder de criteria 2.1, 2.7 (of 2.8.A) van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude art. 9.3 en het art. 9bis van de Vreemdelingenwet" dd. 19 juli 2009 van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, de heer Wathélet, verzoekers dan zeker en vast in hun nieuwe aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk hun argumenten waaruit blijkt dat zij voldoen aan de criteria 2.1, 2.7 (of 2.8.A) van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude art. 9.3 en het art. 9bis van de Vreemdelingenwet" dd. 19 juli 2009 van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, de heer Wathélet, wel degelijk konden opnieuw inroepen.

3.

Dat erin casu sprake is van een een manifeste beoordelingsfout, schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsprincipe.

4.

Dat in de bestreden beslissing dd. 19.03.2012, genomen ten aanzien van verzoekster, door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard omdat het door verzoekster voorgelegde stuk, met name haar geboorteakte, niet kan worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument.

5.

Dat verzoekers opnieuw opmerken dat er in casu sprake is van een stereotype motivering.

Dat verzoekers vaststellen dat het door verzoekster neergelegde identiteitsbewijs verweerder tevens reeds op 1 oktober 2010 (ter aanvulling van hun aanvraag dd. 1.09.2010) per fax werd overgemaakt (cf. stuk 7).

Dat verzoekers tevens dienen vast te stellen dat verweerder in de vorige onontvankelijkheidsbeslissing dd. 11 januari 2011, genomen ten aanzien van verzoekers (cf. stuk 3), geenszins enige opmerkingen aangaande het door verzoekster neergelegde identiteitsbewijs (welke hetzelfde identiteitsbewijs betreft welke verzoekers als bewijs van verzoeksters identiteit bij hun nieuwe aanvraag dd. 28.01.2011 hebben gevoegd) heeft geformuleerd.

Dat derhalve door verweerder toen niet de Albanese nationaliteit en identiteit van verzoekster in twijfel werd getrokken.

1 Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, dd. 16.10.2009 nr. 17, <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detail.aspx?id=8988#3>

Dat derhalve verzoekers er dus konden vanuit gaan dat het door verzoekster dd. 28.01.2011 neergelegde identiteitsbewijs wel degelijk door verweerder wordt aanvaard als zijnde een geldig identiteitsdocument.

Dat overigens verweerder in vorige onontvankelijkheidsbeslissing dd. 11 januari 2011, genomen ten aanzien van verzoekers (cf. stuk 3), geenszins opmerkingen heeft geformuleerd/rederen opgegeven waarom zou kunnen getwijfeld worden aan verzoeksters identiteit en nationaliteit.

Dat derhalve verweerder in de nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing dd. 19.03.2012 geenszins kan stellen dat het door verzoekster neergelegde identiteitsbewijs (plots) niet (meer) kan worden aanvaard als een geldig identiteitsdocument.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht nu verweerder geen afdoende argumenten aanbrengt waarom het door verzoekster bij haaraanvraag dd. 28.01.2011 neergelegde identiteitsbewijs anno 2012 niet meer kan aanvaard worden.

6.

Dat in eerste instantie verzoekers opmerken dat het door verzoekers neergelegde identiteitsbewijs een "betreft."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt. dat de motivering dat de elementen reeds ingeroepen werden tijdens een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf, gesteund is op onzorgvuldig onderzoek. Zij wijzen op het gegeven dat zij uitdrukkelijk hebben toegegeven dat zij fraude gepleegd hebben, dat zij een verklaring van de schooldirecteur d.d. 20 juni 2011 toevoegen, waarin deze stelt dat de kinderen beter in België verder school lopen en dat zij zich expliciet beroepen hebben op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Voorts betogen verzoekers wel degelijk te voldoen aan de criteria 1.2; 2.7 en 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Tot slot stellen verzoekers dat de aanvraag, ten aanzien van verzoekster onterecht onontvankelijk wordt verklaard, bij gebreke aan identiteitsdocumenten. De voorgelegde geboorteakte werd reeds neergelegd bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze werd op 11 januari 2011 onontvankelijk verklaard, doch er werden geen opmerkingen gemaakt omtrent deze geboorteakte.

Met betrekking tot de beslissing ten aanzien van verzoeker en de rest van het gezin, bij uitsluiting van verzoekster

De beslissing motiveert dat de ingeroepen elementen reeds in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf werden aangehaald.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich bij zijn aanvraag 9bis d.d. 31 januari 2011 in essentie steunde op volgende elementen:

Hun integratie, verblijf in België sedert 1999, hun langdurige asielprocedure, hun schoolgaande kinderen en hun werkwillegheid. Zij beriepen zich bovendien uitdrukkelijk op criteria 1.2; 2.7 en 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Deze elementen werden inderdaad reeds ingeroepen bij een vorige aanvraag, met name deze d.d. 3 september 2010.

Dienaangaande kan verwerende partij voldoen met een verwijzing naar de beslissing d.d. 11 januari 2011 dienaangaande en het daaropvolgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 60.173 d.d. 26 april 2011.

Verzoekers hadden reeds voor de beslissing d.d. 11 januari 2011 hun identiteitsfraude ter kennis gebracht van verwerende, partij. Ook hiermee werd rekening gehouden in de beslissing, aangezien in de aanhef ervan hun ware identiteit wordt weergegeven, evenals hun aliassen.

Verder is het niet duidelijk wat de verklaring van de directeur zou kunnen afdoen aan de motivering van de beslissing d.d. 11 januari 2011 en het arrest van de Raad aangaande het feit dat hun kinderen hier school lopen.

Er werd immers reeds gemotiveerd dat verzoekers niet aantonen dat hun kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven en dat zij niet aantonen dat zij geen onderwijs zouden kunnen bekomen in het land van herkomst.

Ook het feit dat zij zich thans op criterium 2.8A van de vernietigde instructie voegt op zich niets toe aan voorgaande beslissing. en het daaropvolgende arrest van de Raad. De criteria werden immers vernietigd, zoals de Raad terecht opmerkte. Bovendien steunen verzoekers zich voor dit criterium op

hun langdurig verblijf in België en hun duurzame lokale verankering, terwijl met deze elementen reeds rekening gehouden werd in de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf.

Waar verzoekers opnieuw betogen wel degelijk te voldoen aan de criteria van de instructie, kan verwerende partij volstaan met het uiteengezette door de Raad in voormelde arrest d.d. 26 april 2011:

Waar verzoekers stellen dat zij volledig voldoen aan de nieuwe criteria voor regularisatie en hierbij verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009r wijst de Raad erop dat deze instructie door de Raad van State vernietigd werd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. In dit arrest wordt het volgende gesteld:

"dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrij stellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlement s leden; dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Aangezien de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd om reden dat ze een voorwaarde toevoegt aan de wet door de aanvraag tot verblijf van bepaalde vreemdelingen onvankelijk te verklaren zonder dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, is het duidelijk dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op deze instructie om hun aanvraag onvankelijk te horen verklaren."

Met betrekking tot de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster

Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Verzoekende partij betwist als dusdanig niet dat verzoekster enkel een geboorteakte heeft voorgelegd en dat dit document als dusdanig onvoldoende is als identiteitsdocument.

Verzoekster beperkt zich tot de stelling dat in de vorige aanvraag 9bis geen twijfels geuit werden omtrent haar nationaliteit.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens onontvankelijk werd, bij gebreke aan buitengewone omstandigheden. Uit niets blijkt derhalve dat verwerende partij de destijds voorgelegde identiteitsdocument zonder meer aanvaard heeft.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft thans geopteerd om twee beslissingen te nemen: één voor verzoekster en één voor de rest van het gezin, aangezien verzoekster op onvoldoende wijze haar identiteit heeft aangetoond. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat dit kennelijk onredelijk zou zijn.

Bovendien kan nogmaals verwezen worden naar het feit dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk wordt beoordeeld.

Het tweede middel is ongegrond."

2.3.1. Onderzoek van de grieven voor zover deze gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing

2.3.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “(d)e elementen (...) reeds (werden) ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf”. Hoewel in de bestreden beslissing inderdaad niet expliciet wordt vermeld in “welke vorige aanvraag” van de verzoekende partijen deze elementen reeds werden ingeroepen, kan *in casu* redelijkerwijze worden aangenomen dat het de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met name de aanvraag van 1 september 2010, betreft. Bovendien mag van de verzoekende partijen verwacht worden dat zij de elementen kennen die zij in hun vorige aanvragen hebben ingeroepen en dat zij dus in staat zijn te weten of de in huidige aanvraag ingeroepen elementen al dan niet dezelfde zijn als deze die in een eerdere aanvraag werden ingeroepen. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3.1.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

De verzoekende partijen voeren in een eerste middel aan dat bij beslissing van 27 juli 2007 hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het toen geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard werd en menen dat de verwerende partij, gelet op deze ontvankelijkheidsbeslissing, geenszins de nieuwe aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk kon verklaren. Er dient evenwel op te worden gewezen dat de ontvankelijkheid van elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te worden onderzocht en dat uit een ontvankelijke eerdere aanvraag niet *ipso facto* de ontvankelijkheid van alle daaropvolgende

aanvragen kan worden afgeleid. Te dezen laten de verzoekende partijen bij de feitenuiteenzetting in hun verzoekschrift gelden dat zij pas op 1 oktober 2010, en dus na de beslissing van 27 juli 2007, aan de verwerende partij hebben laten weten dat zij bij het indienen van hun asielaanvraag een valse identiteit en nationaliteit hadden gebruikt, zodat de buitengewone omstandigheden die zij aanvoerden verschillen van die welke werden aangevoerd bij hun aanvraag die tot de huidige eerste bestreden beslissing heeft geleid. Dat zij in deze laatste aanvraag *“uitdrukkelijk hebben gewezen op het feit dat er geen sprake is van gewijzigde omstandigheden in hun hoofde”*, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partijen dit argument eveneens aanvoerden in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 september 2010 en dat hierop in de beslissing van 11 januari 2011, waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard, werd geantwoord dat de aanvragen die tot de beslissing van 27 juli 2007 hebben geleid, *“waren (ingediend) in het kader van een andere procedure, met name een aanvraag art. 9.3. op basis van medische redenen (dd. 13.11.2001) en een aanvraag 9ter (dd. 13.11.2007)”*. De eerste bestreden beslissing kon dan ook terecht stellen dat deze elementen reeds werden ingeroepen tijdens een vorige aanvraag, zonder dat de verwerende partij er op diende te wijzen dat er sprake is van gewijzigde omstandigheden in hoofde van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met hun eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig het toen geldende artikel 9, § 3, van de Vreemdelingenwet en met het gegeven dat deze ontvankelijk werd bevonden.

Voorts laten de verzoekende partijen in een tweede middel gelden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de vaststelling dat zij in hun nieuwe aanvraag van 28 januari 2011 *“zelf uitdrukkelijk hebben bekend dat zij onder een valse identiteit en nationaliteit in 1999 in België asiel hebben aangevraagd en hiervan oprechte spijt hebben”*. Bij de feitenuiteenzetting in hun verzoekschrift laten zij evenwel gelden dat zij bij een schrijven van 1 oktober 2010 reeds aan de verwerende partij hadden bekend *“dat zij bij het indienen van hun asielaanvraag een valse naam en nationaliteit hadden gebruikt”* en dat zij bij een schrijven van 17 december 2010 nogmaals wezen op het schrijven van 1 oktober 2010, waarna hun vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 11 januari 2011 onontvankelijk werd verklaard. Deze feitenuiteenzetting vindt tevens steun in de stukken van het administratief dossier. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de motivering van de eerste bestreden beslissing foutief is waar wordt gesteld dat de door hen ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging. Bovendien wordt in de aanhef van de eerste bestreden beslissing de identiteit van de verzoekende partijen zoals zij die heden voorhouden, weergegeven, evenals hun aliases, zodat blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing terdege rekening heeft gehouden met dit gegeven.

De verzoekende partijen werpen nog op dat zij bij hun aanvraag onder meer het criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie) hebben ingeroepen en dat zij bij de actualisaties van hun aanvraag naast recente schoolattesten tevens verklaringen van de schooldirecteur hebben gevoegd *“waarin deze uitdrukkelijk tot de conclusie kom(t) dat het aangewezen is dat de kinderen van verzoekers in België school lopen”*. Zij voeren aan dat zij deze elementen en bewijsstukken niet hadden ingeroepen ter ondersteuning van hun vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hoewel uit de stukken van het administratief dossier inderdaad niet blijkt dat de verzoekende partijen in hun aanvraag van 1 september 2010 expliciet hebben verwezen naar het criterium 2.8.A van de instructie, blijkt uit deze aanvraag wel dat zij, net zoals in de aanvraag die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid, er op hebben gewezen dat zij *“sedert 1999 in België verblijven”* en *“in de Belgische samenleving geïntegreerd zijn”*. Deze elementen hebben duidelijk betrekking op het criterium 2.8.A van de instructie dat spreekt van een ononderbroken verblijf van meer dan vijf jaar in België en een duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving. Hieromtrent werd in de beslissing van 11 januari 2011, waarbij de aanvraag van 1 september 2010 onontvankelijk werd verklaard, gemotiveerd dat *“(d)e elementen m.b.t. de integratie (...) het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”*. Met betrekking tot het feit dat de kinderen van de verzoekende partijen hier naar school gaan, wordt in voornoemde beslissing van 11 januari 2011 gemotiveerd dat dit *“niet aanzien (kan) worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”* en dat *“de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is”*. Ook dit betreft dus een element dat reeds werd ingeroepen bij een vorige aanvraag en dat dus reeds beoordeeld is geweest. Hiermee tonen de verzoekende partijen niet aan dat de motivering van de eerste bestreden beslissing op onjuiste

feiten berust waar wordt gesteld dat de door hen ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Hoewel met de verzoekende partijen kan worden gesteld dat geen enkele wettelijke bepaling en evenmin de instructie verbiedt dat de criteria 1.2, 2.7 en 2.8.A van de instructie opnieuw worden ingeroepen bij een nieuwe aanvraag, bepaalt artikel 9bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet wel dat elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de gemachtigde bij de beoordeling van de eerste bestreden beslissing, door de aanvraag van 28 januari 2011 onontvankelijk te verklaren omdat de door hen ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging, een onjuiste toepassing gemaakt heeft van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.1.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partijen een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

2.3.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel door de eerste bestreden beslissing zou zijn geschonden.

2.3.1.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.2. Onderzoek van de grieven voor zover deze gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing

Blijkens de bewoordingen van het verzoekschrift richten de verzoekende partijen hun betoog vanaf punt 4 op pagina 6 van het verzoekschrift (dit betreft een onderdeel van het tweede middel) tegen de tweede bestreden beslissing.

2.3.2.1. De Raad herhaalt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel hebben de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem

verschafft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* worden in de tweede bestreden beslissing de juridische en feitelijke grondslag van deze beslissing vermeld, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

2.3.2.2. Uit de bewoordingen van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partijen de tweede bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren en de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt dient te worden bekeken. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2

(...)”

Zoals uit de tweede bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 januari 2011 als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de tweede verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1, van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Te dezen houden de verzoekende partijen voor dat het voor de tweede verzoekende partij, op wie de tweede bestreden beslissing betrekking heeft, volstond dat zij in het kader van een vorige regularisatieprocedure een document hebben voorgelegd dat zij als een identiteitsbewijs betitelen, nu er in het kader van de vorige procedure geen opmerkingen werden gemaakt aangaande het neergelegde identiteitsbewijs. Aldus menen zij dat zij er konden vanuit gaan dat het eerder voorgelegde document werd aanvaard als zijnde een identiteitsdocument en dat de verwerende partij niet kan stellen het plots niet meer als dusdanig te aanvaarden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen betwisten noch weerleggen dat de aanvraag van 28 januari 2011 wat de tweede verzoekende partij betreft niet werd vergezeld van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart noch van een geldige motivering om van deze voorwaarde te worden vrijgesteld, motief van de tweede bestreden beslissing. Zij betwisten evenmin dat enkel een geboorteakte werd voorgelegd.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 1 september 2010, die geleid heeft tot de beslissing van 11 januari 2011 waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, dient erop te worden gewezen dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat de aanvragers geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hadden aangetoond. Uit deze beslissing blijkt allerm minst, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, dat de destijds voorgelegde documenten ter staving van de identiteit van de tweede verzoekende partij zonder meer werden aanvaard door de verwerende partij. Er kan worden herhaald dat aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onderhevig zijn aan cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden. Het volstaat dat aan één van beide ontvankelijkheidsvoorwaarden, zoals hoger verduidelijkt, niet is voldaan opdat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk kan en moet verklaren. Zo dringt een onderzoek naar de voorgelegde documenten ter staving van de identiteit zich niet op als reeds werd vastgesteld dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen kunnen derhalve uit genoemde beslissing betreffende de aanvraag van 1 september 2010, die onontvankelijk werd verklaard wegens een gebrek aan dergelijke buitengewone omstandigheden, geen conclusies trekken met betrekking tot de voorgelegde identiteitsdocumenten. De verzoekende partijen kunnen niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij “plots” het neergelegde identiteitsbewijs niet (meer) kan aanvaarden als een geldig identiteitsbewijs.

Voorts dient erop te worden gewezen dat elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afzonderlijk dient te worden beoordeeld, zodat van de aanvrager kan verwacht worden dat hij telkenmale aantoonde te voldoen aan de aan de aanvraag verbonden wettelijke vereisten. Aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot identiteit dient immers te worden voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskennen van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in hoofde van de verwerende partij aangetoond.

2.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren met betrekking tot de tweede bestreden beslissing geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.3.2.4. In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog betreffende de tweede bestreden beslissing de schending aanvoeren van het rechtszekerheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat dit beginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen van het tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

2.3.3. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN